

Fityó néni és a drága aranyos szerelő bácsik

Több éves gyakorlattal fejlesztették tökélyre kifinomult praktikáik egész arzenálját. Kódszavaik tárháza régi, legendássá vált esetekből épült fel, ám legtöbbször ezekre sem volt szükség, a helyzettől függően mindketten rögtön felismerték az alkalmazandó stratégiát.

Akkoriban a Népszínház utcában teljesítettek küldetést, ami valóságos felüdülést jelentett a nyócker sűrű sötét József utcájához képest, ahol egyszer egy aládúcolt, omladozó ház egyik lakásában fektették le ideiglenesen létrájukat. A berendezést alkotó két heverőn viszont nyilván máskor más mást. A tulajt állítólag a helyi stricik valami territóriumprobléma megoldásaként úgy fejbe rúgták, hogy odabent végzetesen szétszóródtak a fogalmak. - Hideg van, elzárták a hűs fokot - magyarázta, majd egy hanyag mozdulattal ebédjének maradékát lekotorta az udvarra, ahol már az előző napok hasonló sorsra jutott hulladékai erjedtek. A kapun ugyanazok a lányok jöttek be, csak a férfiak cserélődtek. Visszafelé már egyedül is kitaláltak. Aztán a szomszéd cigányasszony levakarhatatlan temperamentumával meggyőzte őket, hogy az ő lakása legyen a következő. - Magfizetem máguknak! - szajkózta, valószínűleg csak afféle szavajárásként. Már a bejutásnál kezdődtek a gondok, mert a ház ura éppen az ajtó melletti zuhanyzóálcába ürítette a délelőtti nagyfröccsök szesztelenített salakanyagát. Azonban az asszony határozott taszajtásainak következtében az amúgy is ingatag lábakon álló családfő szignóját a falra spriccelte, majd sietősen elpakolta a szerszámot.

- Hova tegyük az aljzatot? - kérdezte Illés, az idősebb.
- Micsodát?
- Hol lesz a telefon?
- Valahová ide gondótuk - mutatott az előszoba egy pontjára - de nekünk kéne még egy a szobába is.

Illés - mintha nem lett volna teljesen mindegy - alaposan szemrevételezte a megjelölt pontot, majd megkezdte a szokásos színdarabot. Ilyenkor jobb kezével halántéka környékét dörzsölte, szemüvegét félig eltakarva. Vicsorgó fogai között sziszegve

szívta be a levegőt, szemei hunyorba szűkültek, gyanútlan szemlélőben azt a benyomást keltve, mintha emberi teljesítőképességet felülmúló, megoldhatatlan probléma előtt állna. Határozottsággal kevésbé megáldott jelleműek ilyenkor - látva az okozott gond súlyát - rögtön le is akartak tenni szándékukról.

- Vezeték, alizat, két tokfúrás - töprengett, kalkulált, - Három.
- Hűha, ilyen sok? Főnök úr, számítsa mán meg ócsóbban! Lássá mink szegények vagyunk.
- Esetleg kétezer-ötig le tudok menni, de akkor már majdnem anyagáron csináljuk - hazudta.

Dénes a jegyszedők közönyével szemlélte az előadást, s közben neki is látott a ropant feladat kivitelezésének.

- Aztán úgy csinálja nekem, hogy tudjunk majd Sanfrancickóba telefonáni, me' ott él a fiam.
- Sanfrancickóba? - kérdezett vissza elismerést mímelve Dénes. - Erről eddig nem volt szó. Hallod Illés? Úgy kell csinálni, hogy Sanfrancickóba lehessen telefonáni!

Mikor a kopott, foltos heverőt elhúzták, Dénes elborzadva szembesült a szemétkupacról szétrebbenő porpárducokkal.

- Itt sajnos nem lehet a vezetéket vinni.
- Nem? Oszt mé nem?

Gyorsan egy verbális egérutat kellett találnia.

- Mert ott bepállik - vágta rá kisvártatva, és még saját magát is meglepte, hogy szorult helyzetben milyen bődületes hülyeségeket képes kitermelni magából. - És akkor nem lesz telefonálás Sanfrancickóba - tette hozzá nyomatékosan.

Lett erre nagy jajveszékelés, - Hűha, akkor vigye inkább a falon, vagy ahol akarja, Isten ments hogy bepálljon. - azzal gyorsan visszatolta a helyére.

Illés baromságokon edződött arcizmai ezt már nem bírták, és - ahogy ilyenkor szokása volt - a közönségnek háttal szerszámos táskája fölé görnyedve turkált benne serényen, csupán vállainak rángása árulta el, hogy a bennrekedt röhögés szabadult ki a túlnyomás alól.

De mielőtt e történet végképp dzsumbuj-szociofotóba fulladna, kanyarodjunk vissza a Népszínház utcába.

- Csókolom, a telefonosok vagyunk. - illedelmeskedett Illés.
- Végre, már nagyon vártam magukat.
- Na és hol lesz a telefon, csókolom?

Az öregasszony komótosan a lakás legtávolabbi helyiségébe kalauzolta. Illésnek ismét be kellett vetni a citromrágó grimaszt.

- Csókolom, én tehetem ide is, de ebből már voltak gondok.
- Miért, itt mért nem jó?
- Nekem mindegy hogy hová szereljük csak gondoltam szólok.
- Azt mondja, jobb lenne máshova?
- Mondom, nekem mindegy, de a szomszédok mind az előszobába kérték.
- Nem is tudom, hát jó, akkor szereljék oda!
- Előbb iszunk valahol egy kávé, addig itt hagynánk a cuccunkat. Nem tetszik tudni, hol lehet itt a környéken inni egy jó kávé?

A válasz többnyire az volt, amit hallani akartak:

- Ne menjenek sehova, majd én főzök maguknak!

Pár perc múlva kellemes kávéillat töltötte be a kis konyhát. Illés ráérősen emelgette szájához a cigit és a kis kávéscsészét felváltva.

Mindig, mindenhol megvoltak a bevált trükkök. Mikor Szekszárd környékén dolgoztak, és egy kis jó borra vágytak, csak a szomszéd borát kellett kicsit dicsérni.

Több sem kellett a tulajnak, pulykavörös lett, - Micsoda? Lóhúgy az, nem bor! Hozok én maguknak olyan bort, amelyet még éltükben nem ittak! - és már szaladt is a lopóüveggel a pincébe.

Hamar végigkalapálták a néhány méter vezetéket. Fehéret, hogy a világos falat ne rondítsák össze (na meg ebből sokkal több volt). Azért elrettentésképp mindig tartottak mutatóba egy kis szürkét is, hogy a kedves előfizetők érezzék, ha nem lennének ennyire figyelmesek, micsoda esztétikai amortizációt szenvedne az előszobafal. Határtalan segítőkészségük következő megnyilvánulására akkor került sor, mikor a

néni egy ősrégi szerkezetet bányászott elő a nyikorgó ruhásszekrény mélyéről, amit gyártásának idején még távbeszélő készüléknek hívtak.

- Az a baj csókolom, hogy mi ilyen aljzatot szerelünk fel. - mutatta Illés.
- Na de abba hogy fogom én ezt bedugni.
- Sehogy. Kell venni másikat. - majd rövid hatásszünet után: - Hacsak, véletlenül nincs a kocsiban egy kombinált aljzat.
- Hú, az nagyon jó volna.

És Dénes már ment is érte. A nagy halomból kivett egyet, és ráérősen visszalépcsőzött.

- Szerencsére még egy utolsót találtam, de Illés ne felejtsd el, hogy majd kell venniünk ilyen!

És mint a mesében, a sok jótett helyébe a végén megkapták jutalmukat, amiből ők bor helyett inkább sört, meg sült kolbászt vettek déltájban.

Így ment ez egész nap. Este papírfecniket dobáltak be a listán szereplő lakások leveleszekrényébe, hogy készüljenek jövetelükre. Illés mutatóujjával pásztázott a sorokon, Dénes pedig az értesítőket gyártotta.

- Maguk a telefonosok? - kérdezte váratlanul egy alacsony, kissé púpos öregasszony, mintha nem tudta volna.

Illésnek ismerős volt az arc, és ahogy alámerült az emlékek homályos mélyébe, egy hivatalba érkezett, mögötte az ajtón kifelé kígyózó sorral, előtte az asztalnál az öreglány, bár akkor még épphogy csak túl lehetett a klimaxon.

- Ez itt nincs kitöltve - mutatott az egyik rublikára.
- Igen, mert nem tudtam, hogy pontosan mit kell oda beírni.
- Ugye nem gondolja, hogy majd én fogom kitölteni maga helyett?
- Dehogy, csak annyit segítsen, hogy mit írjak be!
- Álljon félre, feltartja a sort! Töltse ki rendesen, aztán jöjjön vissza!

Illésnek rendkívül jó arcmemóriája volt, nyilván az öregasszony már nem emlékezett az esetre.

- Én tudom, hogy nem vagyok rajta a papírjukon, mert későn fizettem be, de nem lehetne valahogy mégis megoldani, hogy hozzám is bekössék? - kezdte roppant alázattal.
- Hogy hívják csókolom?
- Fityó. Fityó Istvánné.
- Sajnos nincs a listán. - vágta rá Illés.
- Honnan tudod, meg se nézted. - csodálkozott Dénes.
- Értsd meg, nincs rajta - nyomatékosított, és akkor kivételesen zavar keletkezett metakommunikációjukban, Dénes nem tudta dekódolni az adást.
- Legalább nézd meg, hátha.

Illés dühösen átfutotta újra. - Nincs.

- Tudom hogy nem vagyok rajta, de nem lehetne valahogy mégis? Befizettem a pénzt, itt van a szerződés is, várjanak, mindjárt hozom. - azzal besietett.
- Olyan hülye vagy, mint egy Down-kóros csirke. Rajta van!

Dénes előtt azonnal kikristályosodott a stratégia. Fityó néni visszatért a papírköteggel. - Látják, itt van a szerződés, a csekk, be van fizetve, csak sajnos későn, azt mondták, én csak a következő nemtomminél kaphatok telefont. Drága aranyos szerelő bácsik - kezdte esdeklő hanglejtéssel Fityó néni, aki annyi idős lehetett, mint ők ketten együtt - nem lehetne valahogy mégis elintézni? Nem lennék hálátlan!

- Tetszik tudni, ez nem olyan egyszerű - vette át Dénes - ha nincs szabad érpár, akkor mi hiába akarunk segíteni a legjobb szándékkal.
- De ott a sarokban az a nő lemondta, neki nem kell, helyette megkaphatnám talán én.
- Azt tudjuk tenni, hogy beszélünk a Józsival. Ha viszünk neki egy üveg bort, akkor szerintem van rá esély.
- Tudják mit? Vigyenek neki inkább konyakot, kifizetem maguknak!
- A Józsi az óbort szereti, abból is csak a jóféléket.
- Hát akkor vegyenek neki azt, csak próbálják meg valahogy elintézni!
- Megpróbálhatjuk, de nem ígérünk semmit.

Illés ekkor újra bedobta a "hova kellene az aljzat" című komédiát, valószínűleg inkább csak a saját szórakoztatására. Aztán elköszönte, de Fityó néni csak szajkózta tovább:

- Drága aranyos szerelő bácsik próbálják meg valahogy! Próbálják már meg!

És amíg a lépcsőig értek még jó párszor végigtekerte a verklit.

Másnap dél körül - ahogy előző nap ígérte - meg is jelent, merthogy délelőtt díjbeszedett nyugdíj-kiegészítés gyanánt. Dénes éppen a létra tetején ügködött, mikor Fityó néni a körfolyosó túlvégéről korát meghazudtolva sprintelt oda.

- Na, na sikerült elintézni, sikerült?

Dénes előbb komótosan leeresztette a fúrógépet, és hogy kicsit még fokozza a feszültséget, ráérősen lemászott.

- Hát... nem volt könnyű, de a '79-es tokaji meglágyította a szívét.

- Hál' Istennek, jaj de boldog vagyok! Mégiscsak vannak még rendes emberek a világon!

És Dénes tovább erősítette az emberiségbe vetett hitének visszatértét.

- Hát igen, segítünk ahol tudunk, elvégre emberek vagyunk. Nem? Ezt még befejezzük, és akkor megyünk magához. Rendben?

Fityó néni fickándozott a boldogságtól. Mikor nekiláttak kibontott egy kétdekás konyakot, és az éppen ott lebzselő - talán szexpartnerként funkcionáló - öreget lezavarta néhány üveg sörért. Fityó néni pedig segítőkészen sürgött-forgott körülötük.

- Fehér drótot hoztunk, mert láttam tegnap, hogy fehér a fal - hangsúlyozta Dénes, mire Fityó néni elismételte: - Nem is hittem volna, hogy még vannak ilyen rendes emberek ebben a gonosz világban.

- Na igen, segítünk ahol tudunk, végül is emberek vagyunk.

Aztán a párbeszéd megismétlődött mikor a fehér aljzatot szerelte fel.

A végén Fityó néni hálája jeléül egy tízezrest csúsztatott Dénes kertészgatyájának zsebébe, és hosszan, boldogan integetett amíg leértek a földszintre.